

Stamapostel J.L. Schneider: “De gedachte tot verzoening staat in het middelpunt”

Zoals reeds eerder vermeld, zal op zaterdag 29 november 2014 een verzoeningsverklaring tussen de Vereniging van Apostolische Gemeenten (VAG - in Nederland bekend als Gemeente van Apostolische Christenen - GvAC) en de Nieuw-Apostolische Kerk ondertekend worden. Dat is een historisch moment voor beide kerken, na bijna 60 jaar scheiding. In een aanvullend interview deelt de internationale kerkleider stamapostel, J.L. Schneider, de achtergronden.

Stamapostel Schneider – een verzoeningsverklaring tussen de Nieuw-Apostolische Kerk en de Vereniging van Apostolische Gemeenten zal ondertekend worden. Wat betekent dat precies?

Stamapostel Schneider: Het klopt, dat er een verzoeningsverklaring ontworpen is, die beide kerken zullen ondertekenen. Zo is het officieel aangekondigd. Ik voel dat als een heel positief teken van wederzijdse waardering en ben het er absoluut mee eens. In de kring van districts-apostelen waren we het ook eens, dat het onze plicht en taak is, deze weg te bewandelen. Het bewijst, dat het voor ons als christen er buitengewoon aan gelegen is, in de navolging van Jezus Christus te leven.

Hoe bedoelt u dat?

Stamapostel Schneider: Het apostelambt is het ambt van verzoening. Zo zegt de Heilige Schrift het ons, zo is het door God zelf bepaald. De apostel moet verzoening prediken en de wereld met God verzoenen. Dat heeft niet alleen een plichtmatige component. Het is eerst en voor alles een ernstige aanspraak op de levens- en geloofshouding van de apostel zelf. De apostel moet immers verzoeningsgedachten hebben en naar anderen verzoenend toegaan. Het mag daarom niet zo zijn, dat we tot in de huidige tijd onverzoenlijk omgaan met andere gemeenschappen, alleen omdat we de gemeenschappelijke geschiedenis nog niet verwerkt hebben.

“Vandaag staat de gedachte van verzoening in het middelpunt.”

Maar dat het apostelambt een ambt van verzoening is, weten we al lang. Waarom nu pas een verwijzing daarnaar?

Stamapostel Schneider: Het apostelambt als verzoeningsambt voor te stellen, is natuurlijk niet door mij bedacht. Ik wil echter, dat anderen dat geloofwaardig bij ons waarnemen. We nemen het serieus, het is niet alleen een uitspraak in onze catechismus, maar onze diepste innerlijke wens, deze wil van God recht te doen. En nog eens: het is de wil van God dit ambt daarmee te belasten. Daar moeten we vandaag voor gaan staan en kunnen dat niet steeds ontwijken. Dat gaat niet! Weliswaar – en dat wil ik ook in alle openheid zeggen – is er voor verzoening ook het juiste moment nodig. Dat was tot nu toe nog niet zo. Er waren verscheidene pogingen, die allemaal noodzakelijk waren. Maar nu willen we het gunstige tijdstip gebruiken.

Waarom konden we dat op de informatieavond in december 2007 niet zeggen?

Stamapostel Schneider: Nu, de informatieavond had een ander doel. Destijds wilden we vanuit ons standpunt de geschiedenis verwerken. We wilden na bestudering van documenten iets zeggen over verbanden, gebeurtenissen, beslissingen. Een lang proces van ontwikkelingen werd voorgesteld. Vandaag staat veel meer als toen de gedachte tot verzoening in het middelpunt. Verzoening betekent, dat we weliswaar niet onze verschillende standpunten moeten verzwijgen, maar ze op een broederlijke manier met elkaar kunnen bespreken.

Is de kijk op de boodschap van stamapostel Johann Gottfried Bischoff veranderd?

Stamapostel Schneider: Ja, ik denk het wel. Door de toenmalige te grote betekenis van het stamapostelambt kreeg de boodschap een overheersende betekenis binnen de kerk. Het werd een dogma en gold later als “opname-examen” in de Nieuw-Apostolische Kerk. Deze toenmalige “exclusiviteit” heeft ons verwijderd van andere geloven. Nu is onze leer daarover anders. Onze gelovigen zijn deel van de kerk van Christus. In de catechismus zijn het apostel – en het stamapostelambt duidelijk beschreven.

“Ik wil graag, dat het serieus genomen wordt, wanneer wij als apostelen over verzoening spreken.”

Is deze verzoening tussen de NAK en de VAG/GvAC gewenst in de Nieuw-Apostolische gemeenten?

Stamapostel Schneider: Volgens onze indruk ja. Natuurlijk zullen er tegenstemmers zijn, die zijn er immers altijd. Ze mogen ons niet afbrengen van de weg van de Goddelijke opdracht. In totaliteit echter stel ik een grote bereidheid vast binnen onze gemeenten, het doel van een vredig met elkaar omgaan van beide kerken te benaderen. De stamapostelen Fehr en Leber hebben grote stappen daarvoor gezet. Ik herinner slechts aan het appel van stamapostel Leber op de Europese Jeugddag in mei 2009 in Düsseldorf. Hij zei destijds tijdens de voorbereiding van het Heilig Avondmaal: “Ik reik de hand, ook in naam van de kerk, tot verzoening, en dat houdt ook altijd in, wanneer men naar verzoening streeft, dat men ook toegeeft, dat aan de eigen kant fouten gemaakt zijn. Dat wil ik graag hier in alle openheid toegeven, zonder nu in detail te treden. Ja, er zijn ook van onze kant, van de kant van de Nieuw-Apostolische Kerk, fouten gemaakt. We streven naar verzoening.” Na zijn stellingname, niet op het Goddelijke van de boodschap van stamapostel Bischoff te beklijven en de zeer vriendelijke waardering van deze stellingname door de Apostolische Gemeinschaft kwam het tot nieuwe gesprekken. Dat is prachtig voorwerk, die ik als stamapostel heden wil voortzetten.

Wat raadt u uw Nieuw-Apostolische broeders en zusters aan, hoe moeten ze met de voorliggende verzoeningsverklaring omgaan?

Stamapostel Schneider: Ik zou willen, dat het serieus genomen wordt, wanneer wij als apostelen over verzoening spreken. Daarom zie ik het als mijn opdracht, dat ook midden in de kerk te plaatsen. Ik raad allen aan, zich deze gedachten tot een persoonlijk eigendom te maken en van hun kant verzoening na te leven.

“Voor mij is belangrijk, dat we nu de juiste beslissingen nemen.”

Wat betekent de nu voorliggende verklaring voor de toekomst? Zijn er gedachten, dat beide kerken samengaan?

Stamapostel Schneider: De laatste vraag wil ik met nee beantwoorden. Doel van de gesprekken was altijd alleen maar de verzoening van de twee geloofsgemeenschappen, die elkaar respecteren en waarderen. Een samengaan van beide kerken is en wordt niet gepland. Als voortzetting van de “verzoening van de harten” op gemeente – en districtsniveau moeten de christenen van beide kerken elkaar accepteren, ook wanneer er verschillende geloofsopvattingen zijn. Verzoening sluit vanzelfsprekend niet uit dat men een geëngageerd opkomen voor eigen overtuigingen heeft. In totaliteit gezien, moet een oecumenisch omgaan met elkaar ontstaan, waarin de hoofdgedachte van de “verzoenende verscheidenheid” een leidende rol speelt. Het is een christelijke vanzelfsprekendheid, dat we elkaar in de kerk van Christus accepteren en waarderen.

Een laatste vraag: Waarom heeft God deze tijd met haar fouten en verwarring eigenlijk toegelaten?

Stamapostel Schneider: Op deze vraag zal niemand een bevredigend antwoord kunnen geven. Waarom heeft God splitsingen in de christenheid toegelaten? De gehele kerk van Christus is in haar zichtbare deel gesplitst. Reeds in de oer-kerk waren er meningsverschillen in de gemeenten. Waarom heeft God toegelaten, dat er een apostel- loos tijdperk kwam, waarin er geen personele bezetting van het door Zijn zoon gestichte ambt was? Waarom heeft God foute ontwikkelingen toegelaten in de Katholiek – Apostolische kerk, die hebben geleid tot de ontwikkeling van de Nieuw-Apostolische Kerk? We mogen ook niet vergeten, dat God de mensen de vrijheid van beslissen heeft gegeven, en dat Hij deze vrijheid respecteert. Wanneer mensen foute beslissingen nemen, heeft God niet de schuld daaraan. De verantwoording ligt bij de mens! Het is vandaag niet mogelijk voor ons, precies vast te stellen, hoe en waarom onze voorgangers verschillende beslissingen hebben genomen. Dat weet God alleen. Belangrijk voor mij is, dat we nu de juiste beslissingen nemen. Ik vind het heel belangrijk, dat onze beslissingen genomen worden op basis van de Bijbel, uitgaand van onze catechismus en van ons model “Dienen en Leidinggeven”.

Bron: NAKI - www.nak.org

5. november 2014